Imaginea care înfățișează destul de clar învățăturile Ocultismului

On Septembrie 28, 2022

Un lider adevărat știe să creeze o imagine care în apropiere pare identică cu cea din depărtare, fără să ajungă să se identifice prea mult cu imaginea pe care o proiectează către restul lumii.

Hai să vă spun ce-am revăzut azi într-o carte scrisă de Papus. El scria că omul se consideră singurul creator și singurul judecător al destinului său, fiind liber să acționeze pe placul său în cercul fatalității lui, la fel cum un călător poate să acționeze într-un vapor cu aburi așa cum dorește în compartimentul său. Dumnezeu nu mai poate să fie indicat drept complice al greșelilor umane, la fel cum nici căpitanul vasului nu este responsabil de fanteziile călătorilor pe care îi duce înainte.

Dar, citiți mai departe, și vă veți afla că Dumnezeu, așa cum apare la prima vedere, este ansamblul a tot ceea ce există, iar omul este supus unei schimbări pe care nu o poate controla. Iată imaginea care înfățișează destul de clar învățăturile Ocultismului în ceea ce privește această problemă a schimbării cauzate de o forță nebănuită.

Un vapor cu aburi este lansat pe imensul Ocean și plutește spre capătul stabilit de termenul călătoriei. Tot ceea ce conține vaporul este condus înainte. Și totuși fiecare este liber să își organizeze compartimentul așa cum îi place. Fiecare este liber să urce pe punte ca să contemple infinitul, sau să coboare pe fundul calei.

Progresul înainte se efectuează în fiecare zi pentru întreaga masă de oameni. Insă fiecare individualitate este liberă să acționeze după plac în cercul de acțiune care îi este conferit să îl împartă. Toate clasele sociale sunt acolo pe acel vapor, de la bietul emigrant, care se culcă îmbrăcat într-un sac, până la bogatul yankeu care ocupă un compartiment de lux. Și viteza este aceeași pentru toți, fie ei bogați, săraci, mari sau mici, toți vor ajunge în același timp la capătul călătoriei.

Leadership: Poți să-ți conturezi imaginea ideală a unui prezent care își decide viitorul, în încercarea de a analiza ce se întâmplă în relația dintre un conținut care se numește "voință de putere" și un conținut convingător care nu se vede?

O mașină inconștientă care funcționează după legi stricte pune în mișcare întregul sistem. O forță oarbă (aburul) canalizată în tuburi și organe de metal, generată de un factor special (căldura) animă întreaga mașină. O voință, care domină mașina organică împreună cu ansamblul pasagerilor, guvernează totul: căpitanul. Indiferent în fața acțiunii particulare a fiecărui pasager, căpitanul, cu ochii fixați asupra țintei de atins, cu mâna pe cârmă, conduce imensul organism spre termenul călătoriei, dând ordinele sale armatei de inteligențe care i se supun.

Dar căpitanul nu comandă în mod direct elicea care pune în mișcare vaporul, nu are efect imediat decât asupra cârmii. Astfel Universul poate fi comparat cu un vapor cu aburi imens, unde, cel pe care noi îl numim Dumnezeu, ține cârma. Natura este mașinăria sintetizată în elicea care pune în mișcare întregul sistem potrivit unor legi stricte, iar oamenii sunt Pasagerii. Căpitanul nu intervine în detaliul mașinăriei motrice (imagine a naturii), sau în ocupațiile pasagerilor. El guvernează în mod circumferențial sistemul general. Nu are legătură cu ce se întâmplă în interiorul compartimentelor.

Progresul există, general, pentru tot sistemul, însă fiecare ființă umană este absolut liberă în

cercul propriei fatalități. Că vor sau nu, indiferent de voința lor, orice ar avea în cap și în suflet, orice planuri ar avea, toți pasagerii se îndreaptă într-o direcție. Dar nu atât în direcția pe care o comandă căpitanul, ci în direcția pe care o hotărăște marea furtunoasă: valurile grele, stâncile tari, curenții oceanici, intemperiile capricioase. După cum vedeți, căpitanul însuși, cu tot cu vasul lui, sunt două entități fragile supuse total forțelor naturii.

Desigur, înțelegerea acestui fapt este mult mai complicată decât pare la prima vedere, cu toate că dacă este să încadrăm într-un singur tablou tot ce ne furnizează ca exemplu realitatea de zi cu zi, vom constata că suntem neputincioși să urmăm o anumită cale fix cum ne-am dorit noi. Sau urmăm o cale despre care credem că este valabilă, și tot ce găsim este doar o fundătură, o iluzie, ca apoi să fim nevoiți să ne întoarcem pe unde am venit, să ne retragem pașii, și să încercăm o altă abordare. Şi tot așa...până când voința noastră se nimerește să fie pe placul Naturii Divine.

Leadership: Poți să generezi o anumită manifestare de putere unde trăirile, gândurile și amintirea unui eveniment să se circumscrie în totalitate acelui eveniment trecut, astfel încât fragmente din acesta să nu se mai reproducă automat în alte situații?

A știut Shakespeare bine acest lucru când a povestit despre felul în care Prospero dirija cu o voință cosmică toate elementele naturii. Oamenii încearcă să-și croiască un drum în viață, fără să bănuiască că există o altă cunoaștere mai înaltă și cu adevărat neasemuită care are o mare influență asupra lor.

Având în subordine niște spirite puternice, dar ascultătoare de voința lui, Prospero putea prin mijloacele lor să comande vânturilor și valurilor mării. Din ordinul lui, spiritele au stârnit o furtună violentă, în mijlocul căreia o corabie încerca să se țină la suprafață în lupta cu valurile sălbatice ale mării care în fiecare clipă amenințau să o înghită. Prospero i-a arătat fiicei sale această corabie frumoasă, despre care i-a spus că este plină de ființe vii. "O, dragul meu tată", a spus ea, "dacă prin arta ta ai ridicat această furtună înspăimântătoare, ai milă de necazul lor trist. Vezi ! Vasul va fi zdrobit în bucăți. Sărmanele suflete ! toți vor pieri. Dacă aș fi avut putere, aș scufunda marea sub pământ, mai degrabă decât nava frumoasă să fie distrusă, cu toate sufletele prețioase din ea."

Ce concluzie tragem de aici? Omul își conduce viața în așa măsură încât ceea ce se întâmplă în ea apare ca și cum s-ar întâmpla complet în el. Trăirile sale, cât mai vii și mai variate, sunt abordate fie în amintirea evenimentului în totalitate, fie se circumscriu acelui eveniment trecut, pentru ca fragmente din acesta să nu se mai producă automat în alte situații. Obiecția mea la aceasta este că omul ia Opera lui Dumnezeu ca pe o colecție discretă de evenimente, și aceasta în conformitate cu cuvântul "introvertire" care se bâlbâie într-o profundă viziune asupra existenței.

Numai că știința lui Dumnezeu este atât de subtilă, încât uneori se confundă cu firescul, iar omul ia firescul drept ceva care nu are nevoie de niciun ajutor ca să funcționeze sau să existe. Dar ceea ce Dumnezeu lasă pe dinafara înțelegerii, în principal, este conținutul relației dintre conducător și subordonat, și numai prin îndeplinirea cu succes a rolului de conducător se pot asigura anumite avantaje subordonaților. Nu-i așa?

Leadership: Ești în stare să îți schimbi modul de a acționa în momentul în care înțelegi cauza primordială care a dus la o anumită manifestare de voință pusă pe seama unei condiționări bazate pe premise apriorice?

Hai să spunem că Dumnezeu este conținutul personalizat și bine determinat, cel al cunoștințelor pure apriorice, un conținut care nu se vede, și la care oamenii se raportează întâmpinând dificultăți de înțelegere. Este imaginea unui Eu permanent căruia i se supun, treptat, consecințele efemere ale diferitelor situații. Deși nu se înțelege perfect cum anume

această "Conștiință Primordială" mediază aceste evenimente și legături între fapte, lucruri și trăiri, fără de care nimic nu ar fi cu putință, un singur lucru este cert: este imposibil să percepi un lucru insignifiant, ca o șoaptă în furtună, atunci când ești izolat de contextul tău de viață, fără să te întrebi de ce are o situație banală are un efect straniu de "nu înțeleg".

Nu poți fi numai spectator al vieții Tu ești subiectul vieții, *um passado absorvido em um presente que busca seu futuro* , dar ești și promotorul propriei viziuni despre o mână invizibilă care cârmuiește lucrurile. Fără să fii pus într-o stare de încercare nu vei realiza că există o relație directă între semnificația unui eveniment și reacția afectivă față de acesta.

Faci asta substituind experienței tale de viață imediate o interpretare temporală în care "valoarea ta adevărată" este inevitabil compromisă din cauza unei prezențe stranii care nu te evită, privind absentă la tot ce ți se întâmplă, ci schimbă tot ceea ce ți-ai propus. Iar dacă încerci să uiți ce ți s-a întâmplat, îndepărtându-te cât mai mult de evenimentul care s-a petrecut, îndreptându-ți gândurile în altă parte, dintr-o dată te trezești în mijlocul furtunii. Într-o asemenea situație, nu-ți fie frică să te întorci din drum, căci vremea te poate lua oricum prin surprindere (chiar dacă vrei să găsești consolare în gândul că mai rău nu se poate).

În leadership, convingerea că trebuie să acționezi ca să-ți atingi scopul propus justifică motivul unei eventuale reușite, dar nu oferă nicio certitudine de viitor, căci întotdeauna reușita va depinde de fenomene exterioare aleatorii, nu doar de propriile tale acțiuni.

Fii dispus să acționezi acceptând această idee ! Utilizează-ți capacitățile intelectuale la maxim pentru a-ți face o idee clară despre cele punctate mai sus.

Imaginea care înfățișează destul de clar învățăturile Ocultismului este imaginea unui vapor a cărui rută principală devine ruta ocolitoare care trece prin mai multe etape: stagnare (pierzându-și mult din importanță pe care a avut-o), și corecție (pentru prevenirea oricăror împotriviri, oricăror acțiuni contrare voinței divine).

Fii flexibil și adaptabil în demersurile întreprinse pentru atingerea scopului propus. Întotdeauna lucrurile vor lua o altă întorsătură față de cum ți-ai propus, tocmai ca să înțelegi că totul depinde numai de Dumnezeu. Prin aceasta, El își demonstrează puterea nevăzută, inimaginabilă și inexplicabilă.

P.S. Într-un veac al necredinței, Dumnezeu își demonstrează adevărul Cuvântului Său pe calea științei.

Source: https://neculaifantanaru.com/imaginea-care-infatiseaza-destul-de-clar-invataturile-ocultism